

hipostazo in tako svoje osebno filozofsko razglabljanje čim bolj približal bralcu. Ne gre za formo sokratskega dialoga, pač pa nekakšno filozofsko kramljanje, ki ga ponazarja sledeči odlomek: *Svet, v katerem živim, je poln stvari in ljudi, za katere govorim, da so. Drevo, človek, "bog" - no, ta beseda je bila črtana iz kataloga ...* (Kocijančič 2009:29.)

Za konec pa naj izpostavim še dejstvo, da ljubeče investiranje Gorazda Kocijančiča v bralčevo bit nekako ne bo dovolj. Bralec, ki se bo hotel prebiti skozi radikalno filozofsko misel, bo tudi sam moral stopiti ven iz svoje lupine in prav tako vložiti v eseje dobršen kos svojega časa, energije, predvsem pa sebe. Seveda pa mi ni potrebno poudarjati, da je to vsekakor vložek, ki je varno naložen in prinaša visoke obresti.

Matic Pavlič

Meg Meeker
Močni očetje,
močne hčere
10 skrivnosti, ki jih
mora poznati vsak oče
 237 strani, Slomškova
 založba Maribor, 2009



“Svet vaše hčere je manjši kot vaš, in to ne samo fizično, ampak tudi čustveno. Njen svet je krhkejši in nežnejši, saj se njen značaj gnete kot testo na pultu. Vsak dan, ko vstane, jo vaša roka vzdigne in vrže nazaj na pult, da bi jo začela gnesti. Način, kako jo dan za dnem gnetete, jo spreminja.” (Str.18.)

Meg Meeker, mati štirih otrok, pediatriinja in svetovalka, je ena vodilnih ameriških strokovnjakov na področju starševstva, najstništva in otroškega zdravja. Že več kot dvajset let v svojem svetovalnem delu staršem in najstnikom pomaga pri pogovorih o težjih temah, kot so seks, spolno pre-

nosljive bolezni in najstniška nosečnost. Je članica Ameriške akademije za pediatrijo in nacionalne posvetovalne komisije pri Medicinskem inštitutu. Živi in dela v Traverse City v Michiganu, kjer ima zdravstveno ordinacijo skupaj s svojim možem.

Vsebino knjige avtorica razdeli na deset poglavij oz. deset različnih lastnosti očetov, ki so bistvene v odnosu z njihovimi hčerami. Podnaslov nam nakazuje, da gre za “deset skrivnosti, ki bi jih moral poznati vsak oče”. Dr. Meekerjeva si iskreno prizadeva, da bi te skrivnosti čim prej in čim jasneje postale pomembna dejstva, ki bi jih moral slišati - in upoštevati - vsak oče. Na podlagi svojih dolgoletnih izkušenj s hčerami in očeti bralcu zaupa, da nič in nihče ne more “tako dramatično spremeniti življenja mladega dekleta kot že zelo šibak odnos z njenim očetom” (str. 19).

V prvem poglavju očetom jasno in glasno pove, da so najpomembnejši moški v življenju svojih hčera. Hči potrebuje očetovo moč in neustrašnost, njegov pogum, njegovo razumnost in samozavest. Že na začetku nam postreže z zastrašujočimi podatki o spolni dejavnosti med mladimi, depresiji, alkoholu, drogah in uporabi medijev. “40,9 odstotkov deklet med štirinajstim in sedemnajstim letom starosti ima neželen spolni odnos, predvsem zato, ker se bojijo, da bodo njihovi fantje jezni.” (Str. 31.) V drugi po-

lovici poglavja pa očete opogumi, saj navaja podatke iz raziskav, ki dokazujejo, kak pomen in vpliv ima ljubeč in skrben oče na življenje svoje hčere.

“Vaša hči hoče imeti junačka - in izbrala je vas.” (Str. 39.) Pred očete je torej postavljena nič kaj lahka naloga - biti junaki enaindvajsetega stoletja. Opozarja predvsem na dva vidika junaštva - na vodenje in stanovitnost. Hči potrebuje avtoriteto (uporabljeno pazljivo in modro) - ki jo bo tudi preverjala. Potrebuje očeta, ki ji bo pokazal, kaj je prav in kaj narobe, kaj je primerno in kaj neprimerno vedenje. *“V bistvu je očetov odziv na spolno zlorabo hčere lahko tako pomembna prelomnica v njenem življenju kot zloraba sama.” (Str. 47.)* Prav tako so bistveni stanovitnost, vztrajanje na pravi poti ter zgled, vreden posnemanja.

Tretje poglavje nosi naslov *Njena prva ljubezen ste*. Skozi to poglavje želi avtorica pokazati, kako močno hči hrepeni po očetovi ljubezni in kako pomembno je, da se oče tega zaveda. Piše o pomembnosti izgovorjenih besed, postavljanju meja, tišini (ki posluša), času (ki je posvečen samo njej) ter volji (odločitvi).

“Ponižnost je nekaj težkega in celo življenje traja, da se je naučimo.” (Str. 93.) Zaradi ponižnosti se bo hči čutila pomembnejšo, ponižnost bo krepila njene odnose, ponižnost jo bo ohranjala uravnovešeno in ponižnost ji bo pomagala živeti

v resničnosti. Torej še ena naloga za očete - da se odločijo in postavijo sistem vrednot (da tega prej ne bodo naredile njihove hčere).

V petem poglavju se avtorica posveti predvsem spolnosti. Najprej opozori očete, da morajo jasno določiti moralna merila glede spolnosti - saj to hčere od njih želijo. Glede na raziskave so namreč starši tisti, ki imajo največ vpliva na odločitve najstnic glede spolnosti. Govori o pomenu telesnega stika z očetom (*“Zato se zganite in jo objemite”, str. 98*), o pravici do sramežljivosti, o čustveni otopelosti najstnic (ker mislijo, da morajo imeti spolne odnose), o spolnih boleznih in depresiji kot spolno prenosljivi bolezni. Na koncu poglavja ponudi očetom primer načrta, ki temelji na ugotovitvah raziskovanj in izkušenj. *“Morate se odločiti, kaj želite svoji hčeri, in ustvariti načrt za zaščito. Če ga ne boste, bodo s testosteronom napolnjeni fantje v šoli izpeljali precej drugačen načrt.” (Str. 114.)*

Očetje morajo naučiti svoje hčere sprejemati resničnost - da ima življenje svoje meje in da vse njihove potrebe ne morejo biti in ne bodo izpolnjene. Očetova naloga je, da svojo hčer vpraša: *“Kaj pa ti lahko storiš za to?” (Str. 126.)* Pri tem je pomembno, da ji daje zgled odločnosti - ki jo mora pokazati tudi doma.

V sedmem poglavju dr. Meekerjeva očetom predoči dejstvo, da so moški, ki jih nji-

hove hčere izbirajo, odsevi njih samih. Govori o pomenu poštenosti v odnosih, o pomenu odnosov samih (pred nenehnim pehanjem po še več), o pomenu ravnovesja (med zavarovanostjo in neodvisnostjo) ter zgledu prave ljubezni.

Osmo poglavje bralcu približa pomen duhovne komponente pri vzgoji hčera. *“Nekoga pa morate imeti za sabo, nekoga, na katerega se vaša hči lahko obrne, ko vas ni zraven.” (Str. 165.)* Avtorica naniza rezultate raziskav, ki dokazujejo, da je religija do otrok zaščitniška in pokaže na dejstvo, da si dekleta in fantje želijo več religioznosti, kot jim jo dajejo starši. Očete opozori, da morajo hčeram odgovarjati na njihova vprašanja, če ne, si bodo odgovore našle same. Najstniki namreč potrebujejo vero in upanje. *“In še podatek, ki pretrese: ob vsakem mladostniku, ki uspe napraviti samomor, jih je še petdeset do sto, ki ga poskušajo napraviti.” (Str. 174.)*

Še ena pomembna naloga, pred katero so postavljeni očetje - moralna načela. Svojim hčeram jih morajo predstaviti jasno; povedati morajo nekaj, s čimer se bodo lahko strinjale ali ne. Paziti morajo, da se ne bodo pridružili staršem, ki delajo eno največjih napak s tem, da zamegljujejo mejo med pravilnim in napačnim.

V zadnjem poglavju avtorica spregovori o pomembnosti preživljanja časa s hčerko, o elektronskih nebesih in moč-